

Сякаш и сега аз виждам, как другарите долу се тревожат заедно с мене, как се радват за победите на движението, аз чувам, как всичките наричат моя кран „бащица“, а за завода всички дружно казаха: „ще издържи гълъбчето“.

Те бързо угаждаха движението на крана и, видимо, по техните мускули изведнъж пробягваше моментния ток на опасността и радостта.

Но не мога да забравя последното — когато крана дойде до самия край на релсите и даже леко се блъсна в напречната греда — победа! — цялата тълпа се помести напред, усмихна се с една усмивка, изпъчи своята гръд, която изглеждаше велика и единна, и махна с ръце.

Аз неволно се огледах горе.

Завода стана по-лек, по-светъл. Гредите се отместиха. Желязната арка се повдигна още по-високо и почна да притиска небето.

Аз разтворих ръце и заедно с заводския простор, с размаха и светлината, почувствувах, как расте като несъкрушим колос моя гръб, цялото ми тяло иска небивал размах, полет, а тълпата доле беше пропита с такава желязна сила, че погледа ѝ изглеждаше огнен.

Почна се песен, хорова, неизвестна, нова — химн, тревожен като взрив, и могъщ като рева на чугунните колони. Тълпата се движеше с песен по завода и не можеше да се разбере: къде свършват напевите на работниците и къде започва металическия трепет на великана-завод.

Завода се обръщаше в светло чудо: ние го заразахме с своя говор, с пението си, с тържеството си. И нашата съдба се свързва с съдбата на желязото.

